

Hr. Jann Sjursen kan ikke stemme for flertallets forslag til vedtagelse; så vidt jeg forstår, er hr. Jann Sjursen i hvert fald ikke medforslagsstiller i hvert fald til forslaget. Han hæfter sig ved revideringen, som er nævnt i hr. Jann Sjursens eget forslag til vedtagelse:

Jeg sagde i min tale på regeringens vegne, at vi vil indstille hjælpen til Mellemøsten til en revidering. Det kan jo ikke komme bag på nogen, fordi jeg tidligere – også ved debatten i november 2000 – anførte, at støtten til politi og domstole ikke forekom mig at være særlig relevant. Jeg har også bemærket, at domstolene ikke er uafhængige – lovgrundlaget foreligger ikke – og politiet har ikke optrådt på den måde, man må forvente. Den måde, de har optrådt på hver eneste gang, er ikke forenelig med fredsprocessen.

Dertil kommer så, at det ikke er ret mange af pengene, der er blevet anvendt. Det vil sige, at der har været parkeret en masse millioner, som ikke har kunnet anvendes, og så gør det måske større gavn at bruge de penge til at sikre kampen mod fattigdommen, til jobskabelse i Gazaområdet og til kommuneudviklingen.

Det, vi vil gøre, er at revidere bistanden, og jeg er fuldstændig enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at det jo er et spørgsmål for sig selv senere, og det tager vi så i forbindelse med bistandsarbejdet. Men der finder altså en revidering sted, og det er også min opfattelse, at overgangsbistanden kan vi godt give længere, end den blev afsat til, før vi trådte til.

En revidering har jo noget at gøre med at sørge for, som jeg også sagde i min tale, at pengene kommer derhen, hvor de gør størst nytte. Det gør de ved at blive brugt til bekæmpelse af fattigdom og ikke ved at blive parkeret hos politi og domstole, og her må jeg sige, at min forgænger anvendte heller ikke ret mange penge til det, for det var ikke muligt at komme i gang med nogen af projekterne. Derfor synes jeg, at de gør mere nytte ved at gå ind i fattigdomsbekæmpelsesprojekter og jobskabelsesprojekter.

Der finder altså en revidering sted, og det er også en bekræftelse over for hr. Peter Skaarup. Det er jo hr. Peter Skaarups mening, at der skal ske en revidering, og den sker også.

Kl. 15.00

Hr. Keld Albrechtsen spørger: Lægges der pres på Israel? Ja, det gør der da. Politiken har i dag bragt et eksempel fra i går om, at de ødelæggelser, Israel har foretaget af en lang række bygninger og installationer, som er lavet for EU-

midler, bl.a. danske midler, begynder man efterhånden at sende regning for. Det er ikke færdigopregnet, men der er foreløbig ødelagt for 148 mio. kr., selvfølgelig ikke danske kroner alle sammen.

Alle disse installationer er udført i forlængelse af Shimon Peres' ønske efter Osloprocessen om, at vi bidrog til en etablering af infrastrukturen i det palæstinensiske område. Når vi så har fulgt Israels anmodning, er det jo ikke særlig smart, at de derefter smadrer den, og det er et emne, der kommer op på udenrigsministrenes møde på mandag, hvor vi skal gøre indstillingen over for Israel færdig.

Så kom hr. Keld Albrechtsen ind på, om vi står tvivl om selvstyrets troværdighed. Det mener jeg ikke vi gør. Vi konstaterer, at der er tvivl om selvstyrets troværdighed. Enten kender Arafat jo godt f.eks. sagen om »Karine A«, og så er det jo ganske alvorligt, eller også kender han den ikke, og så er det egentlig også ganske alvorligt. Det vil sige, at enten kan han styre de ekstremister, der laver selvmordsattentaterne, og så er det meget alvorligt, eller også kan han ikke, og man kan vel ikke lave nogen fredsftale med en mand, der ikke kan styre sit folk. Derfor er der skabt tvivl om hans troværdighed, for han er faktisk ikke til at gennemskue.

Så kan man på den anden side sige, og det er også et rigtigt argument: Jamen hvordan skal han kunne levere en vare, når han er spærret inde i Ramallah, og når hans autoritet bliver undermineret af israelske tropper, der bevæger sig ind og ud af selvstyreområderne? Det er et helt rigtigt argument, og derfor er der også to sider af sagen, som vi også siger i dagsordenen: Israelerne skal trække sig ud af selvstyreområderne, skal give Arafat mulighed for at udøve sit styre og vise sin autoritet ved at foretage de arrestationer han skal foretage og den retsforfølgelse, han skal foretage. Gør han ikke det, er hans troværdighed svækket, men man er jo altså også med til at gøre det vanskeligere at bygge troværdigheden op, når man ikke giver ham mulighed for det. Det er en ond cirkel, man bevæger sig ind i.

Vi er fremme ved snorene, og jeg vil godt sige noget i forbindelse med hr. Mogens Lykketofts glimrende tale. Hr. Lykketoft sagde, at vi må presse på for at få parterne til at finde tilbage til Taba, og det er jeg enig i. Forhandling er nemlig den eneste vej, og derfor er det min opfordring, at de bliver nødt til at sætte sig til forhandlingsbordet, uanset hvad der sker i gaderne. Man er